

MOGENS FABRITIUS

Mogens Fabritius fortalte i 2013 om sit liv til søs til [“Det Rullende Havnearkiv”](#).

Mogens Fabritius fortæller:

Jeg gik på Maskinmesterskolen, men fordi jeg er ordblind, kunne jeg ikke rigtigt klare det teoretiske, så jeg tog i stedet ud af sejle. Det var Arosias anden rejse, og den gik til østen.

Bagefter tog jeg med Falstria som maskinassistent. Det var under den kolde krig, og i den engelske kanal sejlede en russisk missilkrydser ind i os og lavede et helvedes stort hul i siden på vores skib. Krydseren var atombevæbnet, og det flød med grej fra skibet og russiske breve.

Der kom en hel flok mænd med bløde hatte og solbriller. Jeg tænker, de var fra FBI eller CIA, eller hvad helvede det nu hedder.

Vi lagde til kaj i Frankrig, og skulle egentligt have tømt skibet for olie og slam. Det plejede man at gøre ude i rum sø dengang, men nu lå vi så her. Jeg spurgte

maskinmesteren, om vi skulle tømme, men det skulle vi ikke. Det kostede jo penge.

Nå, men alt det slam og olie udviklede jo gasser, og pludselig kom der en meget stor prut, og så strømmede lortet ud i kanalen og forurenede. Det var jo ikke min skyld, men den blev tørret af på mig, og så blev jeg fyret.

Senere mødte jeg nogle folk, der ville hyre mig til en båd, og de sagde, jeg bare skulle gå om bord.

Det gjorde jeg så, men skibet virkede fuldstændig tomt, og jeg vidste ikke, hvad fanden jeg skulle gøre. Jeg gik lidt rundt, og til sidst gik jeg ned til kaptajnens kahyt og bankede på, men der var ingen, der svarede. Så åbnede jeg døren og gik ind, og der sad kaptajnen ude på lokummet og sked med døren åben, og han blev stiktosset.

Nej, nu skal du lige høre, det er godt nok min far, der har oplevet det, og han har fortalt det.

Min far arbejdede jo hos Derby Svejseri hernede på havnen. Det var dem, der senere også lavede knallerter og fjernsyn. De var sgu' meget kendte.

Så den 4. juli 1944 sprang en tysk lægter med 200 tons ammunition i luften, og da min far hørte braget gav han sig til at løbe. Han løb hele vejen op til Risvangen, hvor vi boede dengang. Ja, jeg var jo bare en lille knægt, men jeg kan huske bragene.

112 mennesker døde, og der var masser af sårede. Alle de sårede blev bragt op og lagt på græsplænen foran Kommunehospitalet. Der var så mange, og de skulle jo ligesom tilses og fordeles rundt på afdelingerne.

På Kommunehospitalet arbejdede min morfar som maskinmester, og da han hørte, hvad der var sket, kom han løbende ud for at se på de tilskadekomne, fordi – han var jo bange for, at hans svigersøn var iblandt dem. Det var han så heldigvis ikke, for han var jo løbet hjem.

Ja, men ellers ... jeg har jo været i gang længe.

En gang i 70'erne kom jeg op på Cabana. Du ved det der sted, hvor de også nogle gange spillede musik.

Der sad jo så en hel flok fulde maskinmesterelever nede fra Maskinmesterskolen, og de begyndte rigtigt at føre sig frem. Der var ikke det, de ikke kunne.

Så sagde jeg til dem, at de kunne vente, til de havde været ude og prøve noget, og så fortalte jeg dem lidt om, hvor jeg havde sejlet. Jeg ved ikke, om de ikke troede på mig eller hvad, men de ville i hvert tilfælde se min søfartsbog. Min søfartsbog – sagde jeg – hvilken en af dem?

Så gloede de lidt. Der er jo ikke mange, der har fyldt en hel søfartsbog og fået en ny.

(Fortalt til Anne Grethe fra Det Rullende Havnearkiv den 3. juni 2013 på Aarhus Havn).